

Kız ve Gökkuşağı Keçisi



Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Gökkuşığı Keçisi

Ebru Mina TOMURCUK



Mia, büyükannesi Gran ile geniş, yemyeşil bir çayırın kenarında yaşıyordu. Her sabah kırmızı lastik çizmelerini ve güneş sarısı yağmurluğunu giyerdi. Dalgalı, koyu kahverengi saçlarına kırmızı bir kurdele bağlar, küçük hasır çantasını omzuna takardı. Mia yaprak toplamayı ve her şeyi merak etmeyi çok severdi.



Bir ilkbahar sabahı Mia çayırda yeni bir şey gördü. Çiçeklerin arasında küçük bir keçi duruyordu ve tüylü postu yağmurdan sonraki taze çimen gibi en yumuşak yeşildi. Keçinin yumuşacık kehribar rengi gözleri ve küçük kıvrık boynuzları vardı. Boynunda, zıpladığında ting-a-ling diye çınlayan minik piring bir çanın asılı olduğu ince, örgülü bir ip vardı.



'Merhaba,' dedi Mia. Keçi kısa kuyruğunu salladı ve yaklaştı. Minik gümüş toynakları taşların üzerinde yumuşak bir tık-tık sesi çıkarıyordu. 'Ben Mia,' dedi. Keçi eline usulca burnunu dokundurdu ve çan çaldı. Mia, aralıklı dişlerini gösteren o parlak kahkahasını attı. 'Sanırım sana Pip diyeceğim,' dedi ve Pip mutlu bir küçük zıplayış yaptı.



Bütün ilkbahar boyunca Pip'in postu yumuşak yeşil kaldı. Mia her gün onu ziyaret etti ve uzun otların arasında saklambaç oynadılar. Gran kapıdan, her şeyi bilen bir gülümsemeye onları izledi. 'O keçi özel,' dedi Gran, önlüğünün cebine bir tohum koyarken. 'Mevsimler değişince neler olacağını izle, meraklı kızım.'



Yaz gelince çayır sıcak ve aydınlık oldu. Bir sabah Mia dışarı koştu ve yolun tam ortasında durdu. Pip'in postu, güneşe dönmüş bir ayçiçeği gibi parlak sarıya dönmüştü! Pip daireler çizerek dans ederken minik pirinç çan çınladı. 'Renk değiştirdin!' diye haykırdı Mia. 'Bunu nasıl yaptın?'



Pip sadece yumuşacık kehribar gözlerini kırttı ve çayırın uzak tarafına doğru seğırtti. Mia çantasının askısını sıkıca çekti ve peşinden gitti. 'Beni bekle!' diye seslendi. Sarı keçi yoncaların üzerinden zıpladı ve minik gümüş toynakları güneş ışığında parladı. Mia arkasından aceleyle koştu, kırmızı çizmeleri sıcak çamurda şap şup ses çıkarıyordu.



Sonbahar serin rüzgârla ve düşen yapraklarla geldi. Mia sarı yağmurluğuyla çayıra koştu ve orada Pip duruyordu, bir balkabağı gibi turuncu! Tüylü postu altın rengi otların arasında parlıyordu. 'Şimdi turuncu!' diye güldü Mia. 'Pip, sen bir gökkuşağı geçisisin!' Pip kuyruğunu salladı ve küçük kıvrık boynuzlarını salladı. Pirinç çan ting-a-ling diye şarkı söyledi.



Mia Pip'in yanına oturdu ve çantasını açtı. 'Bütün mevsim yaprak topladım,' dedi. 'Kırmızılar, altınlar, kahverengiler.' Pip onları kokladı ve minicik bir hapsirik hapsirdi. Mia kıkırdadı. Renkleri merak etmeye başladı. Yeşil nereye gitmişti? Sarı nereden geliyordu? Ve Pip bugün neden turuncuydu?



Kış geldi, sessiz ve soğuk. Çayırın üzerine yumuşak, beyaz kar yağdı. Mia kırmızı çizmelerini ve sarı yağmurluğunu giyip aceleyle dışarı çıktı. Orada Pip duruyordu ve postu güneş ışığındaki taze kar gibi ışıltılı beyazdı! Üzerine konan her kar tanesi pırıldıyordu. 'Kar ile uyum içindesin!' diye fısıldadı Mia ve Pip'in çanı usulca çaldı.



Mia keinin yanında kara diz öktü. 'Pip,' dedi, 'renklerin nereden geliyor? Lütfen bana göster.' Pip ona yumuşacık kehribar gözleriyle baktı. Sonra döndü ve ağaların sık ve birbirine yakın büyüdüğü ayırın uzak köşesine doğru seğirtti. Işıltılı beyaz kei bir kez geriye baktı, sanki 'Beni takip et' der gibiydi.



Mia Pip'i ağaçların arasından takip etti. Kırmızı çizmeleri karda çtırdadı. Sonunda daha önce hiç görmediği küçük, gizli bir çayıra geldiler. Ve orada, tam ortada, tuhaf ve harika bir ağaç duruyordu. Kabuğu parıldıyordu ve dallarında aynı anda her renkten yapraklar vardı: yeşil, sarı, turuncu ve ışıltılı beyaz.



'Oo!' diye soludu Mia. Büyülü ağaç usulca parlıyordu ve küçük renk kıvılcımları kar taneleri gibi aşağı süzülüyordu. Yeşil bir kıvılcım Pip'in sırtına kondu ve postunun bir kısmı yumuşak yeşile döndü. Sarı bir kıvılcım yanından geçti ve başka bir kısım parlak sarı parladı. 'Ağaç seni boyuyor!' diye fısıldadı Mia. 'Seni mevsimlerle boyuyor!'



Pip başını Mia'nın omzuna sürttü ve pirinç çan çaldı. Mia aralıklı dişlerini gösteren gülümsemesini takındı. 'Yani değişmek hiç de korkutucu değil,' dedi. 'Bir gökkuşağı gibi.' Ağaca ve rengârenk arkadaşına baktı. 'Her mevsim sana yeni bir renk veriyor ve her renk güzel.' Pip karda mutlu bir küçük zıplayış yaptı.



Mia her şeyi Gran'a anlatmak için eve koştu. Gran onu sıcak ve sabırlı bir şekilde dinledi, yuvarlak gözlükleri ateşin ışığında parıldıyordu. 'Bir gün o çayırı bulacağını biliyordum,' dedi. 'Değişim bir armağandır, Mia. Renklerle gelir.' Mia'nın elini okşadı. 'Bu yüzden sana keçiye izlemeni söyledim.'



Ondan sonra Mia Pip'i her mevsim ziyaret etti. İlkbaharda yumuşak yeşildi, yazın parlak sarı, sonbaharda turuncu ve kışın ışıltılı beyaz. Renkler değiştiğinde hiç endişelenmedi. Değişimin korkutucu olmadığını öğrendi. Tıpkı gökkuşağı keçisi gibi harika ve renklerle doluydu.



Mia büyüdüğünde hâlâ çantasıyla çayıra yürürdü. Gökyüzüne gülümser ve Pip'in minik pirinç çanını hatırlardı. Soran herkese 'Değişim güzel olabilir,' derdi. Ve çayırın bir yerinde, küçük kıvrık boynuzlu tüylü bir keçi çiçeklerin arasında zıplayarak, çanını çalarak, her mevsimin renklerini taşıyarak dolaşırdı.